

Alligevel mødte han ingenlunde uforberedt. Det Emne, han havde valgt at tale om, havde tværtimod i den sidste Tid daglig og paa en særegen Maade beskæftiget ham. Han vilde nemlig følge den Anvisning, Væver Hansen havde givet ham i deres allerførste Samtale, og tale om sig selv. Han vilde forsøge i store Rids at tegne et Billede af et Hovedstadsbarns Liv under Opvæksten og gøre Rede for de Indtryk, et saadant Barn var underkastet, for derved at faa Lejlighed til at drage Sammenligninger med tilsvarende Forhold paa Landet, men i Særdeleshed for derigennem at lade ane de Livsvilkaar og Paavirkninger, der havde været bestemmende for hans egen Udvikling og til sidst ført ham til den Skillevej, hvor han nu stod.

Han begyndte med at fortælle en lille Historie. Det var Fortællingen om den unge Prinsesse, der en Dag af en Bejler fik en smuk Blomst forærende og straks blev meget henrykt over den og vilde fæste den til sit Bryst. Men da hun derved opdagede, at Blomsten ikke var nogen kunstig Efterligning af Naturen, dannet af Silkestof eller farvede Fjer, men en ægte, levende Rose, kastede hun den fornærmet fra sig og bød sin Kammerpige øjeblikkeligt at feje den ækle Bondeblomst væk.